

In Uganda hebben de scholen drie semesters per jaar. Het schooljaar loopt gelijk aan het kalenderjaar. We hebben half augustus het tweede semester afgerond, en beginnen half september aan het derde en laatste semester.

Aan het eind van elk semester maken de kinderen testen, voor elk vak één. En dat betekent voor de leraar natuurlijk het nakijkwerk en daarna het onvermijdelijke schrijven van rapporten.

Vorig jaar schreef ik nog niet mee met de rapporten, maar dit jaar neem ik meer verantwoordelijkheid voor de lessen die ik geef. Daarom schrijf ik nu ook de rapporten voor de vakken Engels, Kunst en Godsdienst. Het valt nog niet mee om voor ieder kind iets te schrijven. Per vak geven we een persoonlijke opmerking. Niet iedere docent is hierin even precies. Ik heb het zelfs meegemaakt dat dingen werden geschreven door een docent die de lessen niet had gegeven. Maar ik wil hierin wel kiezen voor waar ik in geloof: dat het belangrijk is om de kinderen echt te kennen, zodat ik iets zinnigs en persoonlijks kan zeggen over ieder kind.

Ik denk hierdoor nog weleens terug aan mijn eigen rapporten van vroeger. Voor mijn gevoel waren dat ook hele uitgebreide rapporten. Ik zat op een Jenaplan-school en wij kregen geen cijfers, maar ingekleurde bolletjes: matig – voldoende – ruim voldoende – goed – uitstekend. De meesters en juffen moeten ongetwijfeld ook hard gewerkt hebben om ons als leerlingen allemaal persoonlijk te kennen op ieder gebied.

En dan kom ik nog tot een andere ontdekking. We schrijven de rapporten niet één, maar twee keer. Wacht even, kunnen we het niet gewoon kopiëren? Ik besluit het gesprek hierover zelfs met de onderdirecteur aan te gaan. Is dit niet veel te veel werk, is het echt nodig dat we uren lang extra schrijven, in plaats van in vijf minuten die twintig rapporten even te kopiëren?

De onderdirecteur legt me uit dat ze geen probleem heeft met kopiëren. Het is waar, het zou de beste methode zijn. Nog mooier zou het zijn als alles digitaal verwerkt kon worden. Maar er is één probleem: de inkt van het kopieerapparaat is op. En blijkbaar is er ook geen geld om een nieuwe cartridge te kopen. Docenten extra laten werken kost daarentegen geen geld.

Tja... wat doe je dan? Ik heb nog even geopperd dat ik het ook buiten de school wel bij een copyshop wilde laten kopiëren. Dat is niet zo duur – ik wil dat best betalen – en scheelt nu eenmaal veel tijd. Maar uiteindelijk besluit ik het niet te doen. Ik wil niet graag simpele oplossingen voorstellen die alleen mogelijk zijn omdat ik genoeg geld heb om zulke keuzes te maken.

Ik besluit dat ik me aanpas aan wat de anderen doen en maak de dag erna nog wat tijd vrij om weer te gaan zitten schrijven. Het is goed om mee te gaan in wat gebruikelijk is en de echte ervaring top te doen.

Maar ergens achter in m'n hoofd vraag ik me toch af: toen ik dertig jaar geleden op de basisschool zat, maakten mijn juffen toen kopieën van onze rapporten, of schreven ze ook alles over?

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl